

Sygn. akt II PSK 386/21

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa K.S.
przeciwko D. spółce jawnej w W. oraz W.P.
o odszkodowanie i wydanie świadectwa pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 22 listopada 2022 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 26 marca 2021 r., sygn. akt XXI Pa 171/20,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną;**
- 2. zasądza od powódki K.S. na rzecz D. spółki jawnej w W. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwem, wniesionym 5 sierpnia 2019 r., skierowanym przeciwko D. spółce jawnej w W. i W.P., powódka K.S. wniosła o: 1) zasądzenie na jej rzecz kwoty 23.392,86 zł tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę z naruszeniem przepisów prawa wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 7 sierpnia 2019 r. do dnia wydania wyroku, 2) wydanie świadectwa pracy, 3) zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie, wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2020 r., w punkcie pierwszym oddalił powództwo, w punkcie drugim odstąpił od obciążania powódki kosztami procesu.

Sąd Okręgowy w Warszawie, wyrokiem z dnia 26 marca 2021 r., oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego.

W sprawie ustalono, że w dniu 8 lipca 2019 r. W.P. złożył powódce oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia (w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.). Przełożony przeczytał treść pisma a powódka odmówiła przyjęcia oświadczenia, wskazując, iż przebywa na zwolnieniu lekarskim oraz nie podpisała dokumentu.

Sąd Okręgowy zaakceptował stanowisko Sądu Rejonowego, który oddalił powództwo, podkreślając, że wniesione zostało ono po upływie terminu wynikającego z art. 264 § 2 k.p. według którego, żądanie przywrócenia do pracy lub odszkodowania wnosi się do sądu pracy w ciągu 21 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia lub od dnia wygaśnięcia umowy o pracę.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną, w której zawarte zostało stwierdzenie: „Zaskarżam ww wyrok Sądu Okręgowego z dnia 26 marca 2021 w sprawie XXI Pa 171/20 opierając skargę kasacyjną na podstawie przewidzianej a art. 398/3 & 1 pkt 1 i 2 kpc.” Dalej wskazała: „Zaskarżonemu wyrokowi zarzucam naruszenie przepisów prawa materialnego przez ich błędną wykładnię tj. niewłaściwą interpretację i przepisów prawa procesowego postępowania, niewłaściwą ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, pominięcie materiału dowodowego w postaci zaświadczenia z ZUS, niesłuszne uznanie iż brak jest powodów, które *de facto* istnieją do uznania, że apelacja jest niezasadna gdyż jest zasadna w całości, co zostało poparte faktami w efekcie czego brak jest podstaw do oddalenia apelacji. Nie uwzględniono załączonego do sprawy dowodu tj. zestawienia z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych świadczącego o tym, że powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim od czerwca do dnia 11 sierpnia 2019 r., w związku z czym termin wniesienia pozwu został wniesiony w usprawiedliwionym terminie”.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistość „wynikającą z dowolnego ustalenia stanu zdrowia powódki przebywającej na zwolnieniu lekarskim po wcześniejszym, ciężkim wypadku drogowym”.

Strona pozwana, w odpowiedzi na skargę, wniosła o jej odrzucenie jako niespełniającej wymogów formalnych w zakresie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz z uwagi na to, że skonstruowane „zarzuty” odnoszą się do ustalenia stanu faktycznego dokonanego przez Sąd Okręgowy a także o orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wniesiona w rozpoznawanej sprawie nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, skarga kasacyjna powinna zawierać przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie. Przytoczenie podstaw kasacyjnych należy do zasadniczych elementów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw (art. 398¹³ § 1 k.p.c.), co oznacza, że musi ograniczyć się do rozpoznania zarzutów naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego. Konkretyzacja przepisów stanowiących podstawy skargi jest więc konieczna. Dlatego do zachowania wymagań skargi kasacyjnej konieczne jest uzasadnienie formułowanej podstawy kasacyjnej przez wyraźne określenie, jakie przepisy - oznaczone numerem jednostki redakcyjnej (np. artykułu, paragrafu, ustępu, punktu) aktu prawnego (np. ustawy, rozporządzenia) - zostały naruszone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2012 r., I UK 332/11, LEX nr 1212050 i powołane tam orzecznictwo). Uchybienia w zakresie tego wymagania nie podlegają naprawieniu i skutkują odrzuceniem skargi kasacyjnej *a limine* jako niedopuszczalnej (art. 398⁶ § 2 i 3 w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 marca 1997 r., III CKN 13/97, OSNC 1997 nr 8, poz. 114).

Niniejsza skarga kasacyjna w ogóle nie zawiera wskazania podstaw kasacyjnych. Skarżąca stwierdziła, że opiera skargę kasacyjną na podstawie przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., ale nie wskazała żadnego przepisu prawa materialnego czy procesowego, który miałby zostać naruszony przez Sąd drugiej instancji.

Stanowi to istotny, nienaprawialny brak skargi kasacyjnej, powodujący z mocy art. 398⁶ § 3 k.p.c. jej odrzucenie.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na mocy art. 108 § 1 i art. 98 § 1 k.p.c. w związku art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

[as
at]